

Problematika legitimacy a suverenity představuje v kontextu postupující nadnárodní integrace stále důležitější téma vědeckých a politických debat. V zásadě existují dvě základní teoretické pozice: akceptace konceptu legitimacy a suverenity ve smyslu odvoditelnosti vší veřejné moci a pozitivního práva z jednoho abstraktního symbolického centra (jejímž předpokladem je odlišování, ačkoliv nikoli oddělování státu a společnosti), nebo jeho odmítnutí ve jménu plurality moci a „mnohórovňového“ systému politického řádu, který spočívá právě na této pluralitě. Jakkoli se zastánci pluralismu snaží postulovat do středové pozice mezi integracionisty a etatistické suverenity, představuje jejich teorie ve skutečnosti krajní postoj, který stojí ve zřejmém protikladu k tradičním konceptům politické teorie, jež počítají s určitým pevným bodem v systému norem a politiky, a který představuje zpochybnění základů moderního demokratického ústavního systému.

V této práci je zastáván názor, že základní pojmy politické teorie, které vycházejí z určitého ústavního řádu, samy formují a konstituují politický a právní systém. V tomto smyslu může být ústava sama považována za pokus o prosaditelné konstituování politické a společenské skutečnosti. Z toho ovšem vyplývá, že základní pojmy, na nichž ústava spočívá, nemohou být „reinterpretovány“ bez ohledu na jí konstituovaný kontext. Jinak jde o tvorbu nových pojmů, které ovšem mnohdy nemají s formálně identickými výrazy použitými v psané ústavě obsahově nic společného. Z perspektivy ústavy je taková „reinterpretace“ nepřijatelná. Rovněž ústavním soudům je dovolena pouze taková interpretace, která se drží ústavního kontextu a tento nepřekračuje. To platí jak pro pojem suverenity, tak pro pojmy s ním spojené, jako lid, obecné dobro či obecný zájem (zájem všeho lidu). Idea suverenity nemůže být opuštěna v rámci platného ústavního řádu „národního“ státu, neboť sama – racionálním způsobem – formuje či „imaginuje“ politickou skutečnost, na které tento řád spočívá. Její odmítnutí nebo též „redefinice“ v pluralistickém smyslu může proto být provedeno pouze mimo tento řád a systém, jako akt jeho revolučního prolomení, ale i akt rezignace na snahu o logicko-racionální formování politické reality.